ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ
ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ...

ΑΝ ΗΜΑΣΤΑΝ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ Ο ΦΟΝΟΣ

M. L. RIO

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αν ήμασταν οι κακοί**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: If we were villains
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: M. L. Rio
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Flatiron Books
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© M. L. Rio, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Shutterstock, Dreamstime
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6708-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

M. L. RIO

ΑΝ ΗΜΑΣΤΑΝ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Για τους πολλούς παράξενους
και υπέροχους ηθοποιούς που είχα
την τύχη να θεωρώ φίλους μου.
(Σας βεβαιώνω, δε μιλά για σας.)

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Όλες οι σημειώσεις είναι του μεταφραστή.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κάθομαι με τα χέρια μου δεμένα με χειροπέδες βιδωμένες στο τραπέζι και σκέφτομαι: *Αν δε μου απαγορευόταν / τα μυστικά της φυλακής μου να σου πω, / θα μπορούσα να αφηγηθώ μια ιστορία που και η πιο ελαφριά της λέξη / θα σου σπάραζε την ψυχή.** Ο φύλακας στέκεται δίπλα στην πόρτα και με παρακολουθεί, λες και περιμένει να συμβεί κάτι.

Μπαίνει ο Τζόζεφ Κόλμπορν. Έχει γκριζάρει πια, είναι σχεδόν πενήντα. Εκπλήσσομαι πάντα όταν εμφανίζεται κάθε λίγες εβδομάδες και βλέπω πόσο έχει γεράσει – και επί δέκα χρόνια κάθε λίγες εβδομάδες έχει γεράσει λίγο ακόμη. Κάθεται απέναντί μου, διπλώνει τα χέρια του και λέει «Όλιβερ».

«Τζο».

«Άκουσα πως η ακρόαση για την αποφυλάκιση εξελίχθηκε υπέρ σου. Συγχαρητήρια».

«Θα σε ευχαριστούσα αν πίστευα ότι το εννοείς».

«Δεν πιστεύω ότι θα 'πρεπε να είσαι εδώ μέσα, το ξέρεις αυτό».

«Αυτό όμως δε σημαίνει ότι με θεωρείς αθώο».

«Όχι». Αναστενάζει, κοιτάζει το ρολόι του –το ίδιο που φορά από τότε που γνωριστήκαμε– σαν να με βαριέται.

«Λοιπόν, γιατί είσαι εδώ;» ρωτώ. «Για τον ίδιο δεκαπενθήμερο λόγο;»

Τα φρύδια του σχηματίζουν μια ίσια μαύρη γραμμή.

* *Άμλετ*, Πράξη 1η, Σκηνή 5η.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Άκου "δεκαπενθήμερο". Δεν μπορείς να μιλήσεις σαν απλός άνθρωπος;»

«Άμα έχεις κολλήσει το μικρόβιο του θεάτρου...»

Κουνάει το κεφάλι του, δείχνει ενοχλημένος, αλλά ταυτόχρονα το βρίσκει διασκεδαστικό.

«Λοιπόν;» λέω.

«Τι λοιπόν;»

«*Η αγχόνη κάνει καλά. Όμως πώς κάνει καλά; Κάνει καλά σ' εκείνους που κάνουν κακό*»*, απαντώ, αποφασισμένος να αξίζω τον εκνευρισμό του. «Γιατί είσαι εδώ; Θα 'πρεπε να ξέρεις πια ότι δεν πρόκειται να σου πω τίποτα».

«Βασικά», λέει, «αυτή τη φορά νομίζω πως ίσως μπορέσω να σου αλλάξω γνώμη».

Κάθομαι πιο ίσια στην καρέκλα μου. «Πώς;»

«Φεύγω από το σώμα. Πιάνω δουλειά σε ιδιωτική ασφάλεια. Έχω να σκεφτώ τη μόρφωση των παιδιών μου».

Για μια στιγμή απλώς τον κοιτάζω. Πάντα φανταζόμουν ότι ο μόνος τρόπος για να ξεκολλήσει από το γραφείο του αρχηγού θα ήταν να τον σκοτώσουν σαν άγριο γέρικο σκυλί.

«Και πώς υποτίθεται ότι θα με πείσει αυτό;» ρωτάω.

«Ό,τι κι αν πεις θα μείνει αυστηρά μεταξύ μας».

«Τότε γιατί να μπω στον κόπο;»

Αναστενάζει ξανά και όλες οι ρυτίδες στο πρόσωπό του βαθαίνουν. «Όλιβερ, δε με ενδιαφέρει πια να επιβάλλω τιμωρίες. Κάποιος εξέτισε την ποινή του, και στη δουλειά μας σπάνια έχουμε αυτή την ικανοποίηση. Δε θέλω όμως να κρεμάσω το καπέλο μου και τα επόμενα δέκα χρόνια να αναρωτιέμαι τι πραγματικά συνέβη πριν από δέκα χρόνια».

Δε λέω τίποτα αρχικά. Μου αρέσει η ιδέα, αλλά δε μου γεννά εμπιστοσύνη. Ρίχνω μια ματιά γύρω στους ζοφερούς τσιμε-

* *Άμλετ*, Πράξη 5η, Σκηνή 1η.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ντόλιθους, στις μικρές μαύρες κάμερες που κοιτάζουν από κάθε γωνιά, στον φύλακα με το προτεταμένο σαγόνι. Κλείνω τα μάτια, εισπνέω βαθιά και φαντάζομαι τη φρεσκάδα της άνοιξης στο Ιλινόι, πώς θα είναι να βγω έξω αφού έχω περάσει το ένα τρίτο της ζωής μου αναπνέοντας τον μπαγιάτικο αέρα της φυλακής.

Όταν εκπνέω και ανοίγω τα μάτια, ο Κόλμπορν με παρακολουθεί προσεκτικά.

«Δεν ξέρω», λέω. «Θα βγω από δω έτσι κι αλλιώς. Δε θέλω να το διακινδυνεύσω να ξαναγυρίσω. Μου φαίνεται πιο σίγουρο να μην ανακατέψω τα πράγματα».

Τα δάχτυλά του παίζουν νευρικά ταμπούρλο στο τραπέζι. «Πες μου κάτι», λέει. «Σου συμβαίνει ποτέ να είσαι ξαπλωμένος στο κελί σου κοιτάζοντας το ταβάνι και να αναρωτιέσαι πώς κατέληξες εδώ μέσα και να μην μπορείς να κοιμηθείς γιατί δεν μπορείς να σταματήσεις να σκέφτεσαι εκείνη τη μέρα;»

«Κάθε βράδυ», λέω, χωρίς σαρκασμό. «Όμως εδώ είναι η διαφορά, Τζο. Για σένα ήταν απλώς μια μέρα, και μετά όλα συνεχίστηκαν κανονικά. Για μας ήταν εκείνη η μέρα και όλες οι άλλες μέρες που ακολούθησαν». Σκύβω μπροστά ακουμπώντας στους αγκώνες, το πρόσωπό μου απέχει μόλις λίγα εκατοστά από το δικό του, για να ακούσει κάθε λέξη όταν χαμηλώνω τη φωνή μου. «Πρέπει να σε τρώει που δεν ξέρεις. Που δεν ξέρεις ποιος, δεν ξέρεις πώς, δεν ξέρεις γιατί. Όμως δεν τον ήξερες τον Ρίτσαρντ».

Τώρα παίρνει μια παράξενη έκφραση σαν να αναγουλιάζει, σαν να έχω γίνει ανείπωτα άσχημος και φρικτός στην όψη. «Φύλαξες τα μυστικά σου όλον αυτόν τον καιρό», λέει. «Οποιοσδήποτε άλλος θα είχε τρελαθεί. Γιατί;»

«Γιατί το ήθελα».

«Το θέλεις ακόμη;»

Η καρδιά μου είναι βαριά στο στήθος μου. Τα μυστικά είναι βαριά, σαν το μολύβι.

Γέρνω πίσω. Ο φύλακας παρακολουθεί ατάραχος, σαν να

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

είμαστε δυο ξένοι που μιλούν σε μια άλλη γλώσσα, η συζήτησή μας μακρινή και ασήμαντη. Σκέφτομαι τους άλλους. Μια φορά κι έναν καιρό ήμασταν ένα. Κάναμε απαίσια πράγματα, αλλά ήταν και αναγκαία – ή έτσι φαινόταν τότε. Καθώς αναλογίζομαι τα παλιά, χρόνια αργότερα, δεν είμαι πια τόσο σίγουρος, και τώρα αναρωτιέμαι: Θα μπορούσα να τα εξηγήσω όλα στον Κόλμπορν, όλες εκείνες τις μικρές ανατροπές και την τελική έξοδο; Μελετώ το ανέκφραστο ανοιχτό πρόσωπό του, τα γκρίζα μάτια του, που τώρα έχουν ρυτίδες στο πλάι αλλά παραμένουν καθαρά και φωτεινά όπως πάντα.

«Εντάξει», λέω. «Θα σου πω μια ιστορία. Αλλά πρέπει να καταλάβεις μερικά πράγματα».

Ο Κόλμπορν μένει ακίνητος. «Ακούω».

«Πρώτον, θα αρχίσω να μιλάω αφού βγω από δω, όχι πριν. Δεύτερον, ό,τι πω δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε βάρος μου ή σε βάρος οποιουδήποτε άλλου – υπάρχει η αρχή του δεδικασμένου, δεν μπορείς να διωχθείς δυο φορές για το ίδιο πράγμα. Και, τέλος, δε θα είναι απολογία».

Περιμένω κάποια αντίδραση από μέρους του, ένα νεύμα ή μια λέξη, αλλά απλώς με κοιτάζει ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, σιωπηλός και στωικός σαν σφίγγα.

«Λοιπόν, Τζο;» λέω. «Μπορείς να το δεχτείς αυτό;»

Μου χαρίζει ένα ψυχρό, λεπτό χαμόγελο. «Ναι, νομίζω πως μπορώ».

ΣΚΗΝΗ 1η

Ο χρόνος: Σεπτέμβριος 1997, το τέταρτο και τελευταίο μου έτος στο Κλασικό Κονσερβατόριο Ντέλετσερ. Ο τόπος: το Μπροντγουότερ του Ιλινόι, μια μικρή πόλη σχεδόν χωρίς καμία σημασία. Το φθινόπωρο ήταν ζεστό ως τότε.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Μπαίνουν οι χαρακτήρες στη σκηνή. Ήμασταν εφτά τότε, εφτά λαμπεροί νέοι με όλο το μέλλον να απλώνεται ανεκτίμητο μπροστά μας, αν και τότε δε βλέπαμε πέρα από τα βιβλία που διαβάζαμε ασταμάτητα. Ήμασταν πάντα περικυκλωμένοι από βιβλία και λέξεις και ποίηση, όλα τα άγρια πάθη του κόσμου δεμένα σε δέρμα και περγαμηνή. (Θεωρώ ότι αυτό ευθύνεται εν μέρει για ό,τι έγινε.) Η βιβλιοθήκη στο Κάστρο ήταν μια ευάερη οκταγωνική αίθουσα γεμάτη πολυτελή παλιά έπιπλα, με τοίχους που καλύπτονταν από ράφια, που την κρατούσε νωχελικά ζεστή ένα τεράστιο τζάκι που έκαιγε σχεδόν αδιάκοπα, ανεξάρτητα από τη θερμοκρασία έξω. Το ρολόι στο ράφι του τζακιού χτύπησε δώδεκα και αναδευτήκαμε ένας ένας, σαν εφτά αγάλματα που ζωντάνευαν.

«*Είναι τώρα μεσάνυχτα ακριβώς*»,* είπε ο Ρίτσαρντ. Καθόταν στη μεγαλύτερη πολυθρόνα σαν να ήταν θρόνος, με τα μακριά πόδια του ακουμπισμένα στη σχάρα του τζακιού. Τρία χρόνια τώρα έπαιζε βασιλιάδες και κατακτητές και είχε μάθει να κάθεται έτσι σε κάθε καρέκλα, πάνω στη σκηνή ή όχι. «Και αύριο ως τις οχτώ πρέπει να έχουμε γίνει αθάνατοι». Έκλεισε το βιβλίο του με κρότο.

Η Μέρεντιθ, κουλουριασμένη σαν γάτα στη μια άκρη του καναπέ (ενώ εγώ ήμουν απλωμένος σαν σκύλος στην άλλη), έπαιζε με μια τούφα από τα μακριά καστανοκόκκινα μαλλιά της. «Πού πας;» τον ρώτησε.

Ρίτσαρντ: «*Κατάκοπος από τον μόχθο, σπεύδω στο κρεβάτι μου...*»**

Φιλίπα: «Τώρα κάτι μας είπες...»

Ρίτσαρντ: «Πρωινό ξύπνημα και τα λοιπά».

Αλεξάντερ: «Είπε, λες και τον νοιάζει».

---

* *Με το ίδιο μέτρο*, Πράξη 4η, Σκηνή 2η.

** Σαίξπηρ, Σονέτο 27.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Η Ρεν ήταν καθισμένη σταυροπόδι σε ένα μαξιλάρι δίπλα στο τζάκι και δεν είχε αντιληφθεί καν τις κόντρες των άλλων. «Έχετε διαλέξει όλοι τα κομμάτια σας; Δεν μπορώ να αποφασίσω», είπε.

Εγώ: «Τι λες για την Ισαβέλλα; Η Ισαβέλλα σου είναι εξαιρετική».

Μέρεντιθ: «Το *Με το ίδιο μέτρο* είναι κωμωδία, ανόητε. Κάνουμε οντισιόν για τον *Καίσαρα*».

«Δεν ξέρω γιατί μπαίνουμε καν στον κόπο να κάνουμε οντισιόν». Ο Αλεξάντερ –σκυφτός πάνω από το τραπέζι, τυλιγμένος στο σκοτάδι στο βάθος της αίθουσας– άπλωσε το χέρι στο μπουκάλι του ουίσκι δίπλα του. Ξαναγέμισε το ποτήρι του, ήπιε μια τεράστια γουλιά κι έκανε μια γκριμάτσα προς τους υπόλοιπους. «Θα μπορούσα να σας πω όλη τη διανομή αυτή τη στιγμή».

«Πώς;» ρώτησα. «Ποτέ δεν ξέρω ποιο ρόλο θα μου δώσουν».

«Επειδή πάντα σού δίνουν τον ρόλο σου τελευταίο», είπε ο Ρίτσαρντ. «Παίρνεις ό,τι περισσέψει».

«Τς τς», έκανε η Μέρεντιθ. «Ρίτσαρντ, άσε τις εξυπνάδες».

«Μην του δίνεις σημασία, Όλιβερ», είπε ο Τζέιμς. Καθόταν μόνος του στην πιο μακρινή γωνιά και δε σήκωσε το βλέμμα του από το τετράδιο. Πάντα ήταν ο πιο σοβαρός φοιτητής του έτους μας, πράγμα που μάλλον εξηγούσε γιατί ήταν και ο καλύτερος ηθοποιός, και σίγουρα εξηγούσε επίσης γιατί κανείς δεν του κρατούσε κακία γι' αυτό.

«Ορίστε». Ο Αλεξάντερ είχε ξεδιπλώσει από την τσέπη του ένα πάκο δεκαδόλαρα και τα μετρούσε πάνω στο τραπέζι. «Πενήντα δολάρια».

«Για ποιο πράγμα;» είπε η Μέρεντιθ. «Θες στριπτίζ;»

«Γιατί, εξασκείσαι για μετά την αποφοίτηση;»

«Χέσε μας».

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Άμα το ζητήσεις ευγενικά».

«Πενήντα δολάρια για ποιο πράγμα;» είπα εγώ για να τους διακόψω. Η Μέρεντιθ και ο Αλεξάντερ ήταν μακράν οι πιο βρομόστομοι από τους εφτά μας, και τους άρεσε να ανταγωνίζονται ποιος θα ξεστομίσει τη χειρότερη βρισιά. Αν τους αφήναμε, θα συνέχιζαν όλο το βράδυ.

Ο Αλεξάντερ χτύπησε τη στοίβα με τα δεκαδόλαρα με το μακρύ του δάχτυλο. «Βάζω πενήντα δολάρια στοίχημα ότι μπορώ να σας πω τη διανομή αυτή τη στιγμή».

Οι πέντε από μας αντάλλαξαν περίεργες ματιές. Η Ρεν εξακολουθούσε να κοιτάζει συνοφρυωμένη μέσα στο τζάκι.

«Εντάξει, για πες», είπε η Φιλίπα με έναν αδύναμο μικρό αναστεναγμό, σαν να την είχε νικήσει η περιέργεια.

Ο Αλεξάντερ παραμέρισε τις ατίθασες μαύρες μπούκλες από το πρόσωπό του. «Λοιπόν, προφανώς ο Ρίτσαρντ θα είναι ο Καίσαρας».

«Επειδή όλοι μας κρυφά θέλουμε να τον σκοτώσουμε;» είπε ο Τζέιμς.

Ο Ρίτσαρντ σήκωσε το ένα σκούρο φρύδι του. «*Et tu, Bruté*;»

«*Sic semper tyrannis*», είπε ο Τζέιμς και πέρασε την άκρη του στιλό του στον λαιμό σαν στιλέτο. *Έτσι πάντα στους τυράννους*.

Ο Αλεξάντερ έδειξε πρώτα τον έναν, μετά τον άλλον. «Ακριβώς», είπε. «Ο Τζέιμς θα είναι ο Βρούτος, γιατί είναι πάντα ο καλός, κι εγώ θα είμαι ο Κάσσιος, γιατί είμαι πάντα ο κακός. Ο Ρίτσαρντ και η Ρεν δεν μπορούν να είναι παντρεμένοι γιατί αυτό θα ήταν αηδιαστικό, οπότε αυτή θα είναι η Πορκία, η Μέρεντιθ η Καλπουρνία, κι εσύ, Πιπ, θα καταλήξεις πάλι να παίξεις κάποιον άντρα».

Η Φιλίπα, πιο δύσκολη στη διανομή από τη Μέρεντιθ (τη φαμ φατάλ) ή τη Ρεν (την ενζενί), ήταν αναγκασμένη να με-

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ταμφιέζεται σε άντρα όποτε μας τελείωναν οι καλοί γυναικείοι ρόλοι, κάτι συνηθισμένο στο σαιξπηρικό θέατρο. «Σκοτώστε με», είπε η Φιλίπα.

«Μισό», είπα εγώ, επιβεβαιώνοντας έτσι περίτρανα τη θεωρία του Ρίτσαρντ ότι μονίμως περίσσευα στη διαδικασία της διανομής, «και τι γίνεται μ' εμένα;»

Ο Αλεξάντερ με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια, περνώντας τη γλώσσα πάνω από τα δόντια του. «Μάλλον Οκτάβιος», αποφάσισε. «Δε θα σε κάνουν Αντώνιο – χωρίς παρεξήγηση, απλώς δεν ξεχωρίζεις ιδιαίτερα. Τον Αντώνιο θα τον πάρει εκείνος ο ανυπόφορος τριτοετής, πώς τον λένε;»

Φιλίπα: «Ρίτσαρντ ο Δεύτερος;»

Ρίτσαρντ: «Ξεκαρδιστικό. Όχι, Κόλιν Χάιλαντ».

«Υπέροχα». Κατέβασα το βλέμμα στο κείμενο του *Περικλή* που διάβαζα, για εκατοστή φορά, όπως μου φαινόταν. Είχα το μισό ταλέντο από τους άλλους και ήμουν καταδικασμένος να παίζω πάντα δευτερεύοντες ρόλους στην ιστορία κάποιου άλλου. Πάρα πολλές φορές είχα αναρωτηθεί αν η τέχνη μιμείται τη ζωή ή αν συμβαίνει το αντίστροφο.

Αλεξάντερ: «Πενήντα δολάρια γι' αυτήν ακριβώς τη διανομή. Ενδιαφέρεται κανείς;»

Μέρεντιθ: «Όχι».

Αλεξάντερ: «Γιατί όχι;»

Φιλίπα: «Γιατί αυτό ακριβώς θα συμβεί».

Ο Ρίτσαρντ γέλασε και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία». Πήγε προς την πόρτα και, περνώντας, έσκυψε για να τσιμπήσει το μάγουλο του Τζέιμς. «*Καληνύχτα, γλυκέ πρίγκιπα...*»*

Ο Τζέιμς χτύπησε το χέρι του Ρίτσαρντ με το τετράδιό του και μετά κρύφτηκε πάλι επιδεικτικά πίσω του. Η Μέρεντιθ γέ-

* *Άμλετ*, Πράξη 5η, Σκηνή 2η.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

λασε κι αυτή, και είπε: «*Είσαι θερμοκέφαλος από τους λίγους στην Ιταλία*!»*

«*Πανούκλα και στους δυο σας οίκους*», μουρμούρισε ο Τζέιμς.

Η Μέρεντιθ τεντώθηκε –με ένα μικρό, προκλητικό βογκητό– και σηκώθηκε από τον καναπέ.

«Έρχεσαι για ύπνο;» ρώτησε ο Ρίτσαρντ.

«Ναι. Ο Αλεξάντερ έκανε όλη αυτή τη δουλειά να φαίνεται μάλλον άσκοπη». Άφησε τα βιβλία της σκορπισμένα στο χαμηλό τραπέζι μπροστά στη φωτιά, μαζί και το άδειο ποτήρι του κρασιού της, με ένα μισοφέγγαρο από κραγιόν αποτυπωμένο στο χείλος. «Καληνύχτα», είπε απευθυνόμενη γενικά στο δωμάτιο. «Καλή τύχη». Εξαφανίστηκαν μαζί στον διάδρομο.

Έτριψα τα μάτια μου, που άρχιζαν να καίνε από το πολύωρο διάβασμα. Η Ρεν πέταξε το βιβλίο της προς τα πίσω πάνω από το κεφάλι της και τινάχτηκα όταν προσγειώθηκε δίπλα μου στον καναπέ.

Ρεν: «Δεν πάει να πνιγεί».

Αλεξάντερ: «Έτσι μπράβο».

Ρεν: «Θα κάνω απλώς την Ισαβέλλα».

Φιλίπα: «Πήγαινε απλώς για ύπνο».

Η Ρεν σηκώθηκε αργά, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια για να σβήσει τα είδωλα από τις φλόγες στα μάτια της. «Μάλλον θα μείνω ξάγρυπνη όλη νύχτα απαγγέλλοντας ατάκες», είπε.

«Θες να βγούμε για ένα τσιγάρο;» Ο Αλεξάντερ είχε τελειώσει το ουίσκι του (πάλι) και έστριβε ένα τσιγαριλίκι πάνω στο τραπέζι. «Μπορεί να σε βοηθήσει να χαλαρώσεις».

«Όχι, ευχαριστώ», είπε εκείνη, βγαίνοντας στον διάδρομο. «Καληνύχτα».

---

* *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*, Πράξη 3η, Σκηνή 1η. (Το ίδιο και παρακάτω.)

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Όπως θέλεις». Ο Αλεξάντερ έσπρωξε πίσω την καρέκλα του, με το τσιγαριλίκι να κρέμεται από τη μια άκρη των χειλιών του. «Όλιβερ;»

«Αν σε βοηθήσω να το καπνίσεις αυτό, αύριο θα ξυπνήσω χωρίς φωνή».

«Πιπ;»

Η Φιλίπα έσπρωξε τα γυαλιά της προς τα πίσω στα μαλλιά της και έβηξε σιγανά, δοκιμάζοντας τον λαιμό της. «Θεέ μου, είσαι πολύ κακή επιρροή», είπε. «Εντάξει».

Ο Αλεξάντερ κατένευσε έχοντας μισοβγεί ήδη από το δωμάτιο, με τα χέρια βαθιά στις τσέπες του. Τους παρακολούθησα να φεύγουν με μια μικρή ζήλια, κι ύστερα σωριάστηκα στο μπράτσο του καναπέ. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στο κείμενό μου. Ήταν τόσο πυκνά σχολιασμένο που μετά βίας διαβαζόταν πια.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: *Αντιόχεια, χαίρε! Γιατί η σοφία βλέπει πως όσοι*
δεν κοκκινίζουν καν για πράξεις πιο μαύρες κι απ' τη νύχτα
δε θα αρνηθούν κανένα δρόμο για να τις κρύψουν απ' το φως.
Ξέρω πως το ένα αμάρτημα προκαλεί το άλλο·
*ο φόνος είναι τόσο κοντά στον πόθο όσο η φλόγα στον καπνό.**

Μουρμούρισα τους δύο τελευταίους στίχους. Τους ήξερα απέξω, τους είχα μάθει εδώ και μήνες, παρ' όλα αυτά όμως, με βασάνιζε ο φόβος ότι θα ξεχνούσα μια λέξη ή μια φράση στη μέση της οντισιόν. Κοίταξα τον Τζέιμς απέναντι. «Αναρωτιέσαι ποτέ αν ο Σαίξπηρ ήξερε έστω και στο μισό απ' όσο εμείς αυτούς τους στίχους;»

Αυτός άφησε στην άκρη όποιον στίχο διάβαζε, σήκωσε το βλέμμα και είπε: «Συνέχεια».

---

* *Περικλής, πρίγκιπας της Τύρου*, Πράξη 1η, Σκηνή 1η.

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Χαμογέλασα ελαφρά, λιγάκι δικαιωμένος. «Λοιπόν, τα παρατάω. Έτσι κι αλλιώς, δεν κάνω τίποτα στην ουσία».

Κοίταξε το ρολόι του. «Ούτε κι εγώ».

Σηκώθηκα βαριά από τον καναπέ και ακολούθησα τον Τζέιμς στην ελικοειδή σκάλα προς το υπνοδωμάτιο που μοιραζόμασταν. Ήταν ακριβώς πάνω από τη βιβλιοθήκη, το ψηλότερο από τα τρία δωμάτια που υπήρχαν μέσα σε έναν μεγάλο πέτρινο πυλώνα που τον αποκαλούσαν Πύργο. Κάποτε χρησίμευε μόνο ως σοφίτα, αλλά στα τέλη της δεκαετίας του '70 οι ιστοί αράχνης και τα παλιά αντικείμενα καθαρίστηκαν για να χωρέσουν κι άλλοι φοιτητές. Είκοσι χρόνια αργότερα, στέγαζε εμένα και τον Τζέιμς: δύο κρεβάτια με μπλε καλύμματα του Ντέλετσερ, δύο απαίσιες παλιές ντουλάπες και ένα ζευγάρι παράταιρες ραφιέρες για βιβλία, πολύ άσχημες για να τις βάλουν στη βιβλιοθήκη.

«Λες να βγει όπως λέει ο Αλεξάντερ;» ρώτησα.

Ο Τζέιμς έβγαλε τη φανέλα του, ανακατεύοντας τα μαλλιά του. «Προσωπικά, πιστεύω ότι οι διανομές τους είναι υπερβολικά προβλέψιμες».

«Ναι, δε μας έχουν εκπλήξει ποτέ».

«Ο Φρέντερικ με εκπλήσσει συνέχεια», είπε ο Τζέιμς. «Αλλά η Γκουέντολιν θα έχει τον τελευταίο λόγο, όπως πάντα».

«Αν ήταν στο χέρι της, ο Ρίτσαρντ θα έπαιζε όλους τους άντρες και τις μισές γυναίκες».

«Οπότε θα έμενε η Μέρεντιθ να παίζει τις άλλες μισές». Πίεσε τα μάτια με τις βάσεις του αντίχειρα. «Πότε έχεις οντισιόν αύριο;»

«Αμέσως μετά τον Ρίτσαρντ. Η Φιλίπα είναι μετά από μένα».

«Και εγώ μετά απ' αυτή. Θεέ μου, τη λυπάμαι».

«Ναι», είπα. «Είναι θαύμα που δεν τα έχει παρατήσει ακόμη».

Ο Τζέιμς συνοφρυώθηκε σκεφτικός καθώς έβγαζε το τζιν

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

του. «Εντάξει, είναι λίγο πιο ανθεκτική από μας τους υπόλοιπους. Ίσως γι' αυτό την τυραννάει η Γκουέντολιν».

«Απλώς επειδή αντέχει;» είπα, πετώντας κι εγώ τα ρούχα μου σε έναν σωρό στο πάτωμα. «Αυτό είναι απάνθρωπο».

Σήκωσε τους ώμους. «Έτσι είναι η Γκουέντολιν».

«Αν περνούσε από το χέρι μου, θα τα έφερνα όλα τούμπα», είπα. «Θα έκανα τον Αλεξάντερ Καίσαρα και θα έβαζα τον Ρίτσαρντ να παίξει τον Κάσσιο».

Σήκωσε το πάπλωμά του και ρώτησε: «Εγώ παραμένω Βρούτος;»

«Όχι». Του πέταξα μια κάλτσα. «Εσύ είσαι ο Αντώνιος. Για μια φορά θα είμαι εγώ πρωταγωνιστής».

«Θα 'ρθει και η δική σου ώρα να γίνεις ο τραγικός ήρωας. Περίμενε ως την άνοιξη».

Σήκωσα το βλέμμα από το συρτάρι που ψαχούλευα. «Σου είπε πάλι τίποτα μυστικά ο Φρέντερικ;»

Ο Τζέιμς ξάπλωσε κι έβαλε τα χέρια πίσω από το κεφάλι του. «Μπορεί να ανέφερε το *Τρωίλος και Χρυσηίδα*. Έχει τη φανταστική ιδέα να το παρουσιάσουν ως μάχη των φύλων. Όλοι οι Τρώες άντρες, όλοι οι Έλληνες γυναίκες».

«Αυτό είναι τρέλα».

«Γιατί; Το έργο είναι τόσο για το σεξ όσο και για τον πόλεμο», είπε. «Η Γκουέντολιν θα θέλει, φυσικά, τον Ρίτσαρντ για Έκτορα, αλλά αυτό σημαίνει ότι εσύ θα είσαι ο Τρωίλος».

«Και γιατί στην ευχή δε θα είσαι *εσύ* ο Τρωίλος;»

Αναδεύτηκε, τεντώθηκε. «Ίσως να του είπα ότι θα ήθελα λίγο περισσότερη ποικιλία στο βιογραφικό μου».

Τον κοίταξα, χωρίς να ξέρω αν έπρεπε να νιώσω προσβεβλημένος.

«Μη με κοιτάς έτσι», είπε, με μια χαμηλή νότα επίπληξης στη φωνή του. «Ο Φρέντερικ συμφώνησε πως όλοι πρέπει να ξεφύγουμε από τα καλούπια μας. Κουράστηκα να παίζω ερω-

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τευμένους ανόητους σαν τον Τρωίλο, και είμαι σίγουρος πως κι εσύ κουράστηκες να παίζεις πάντα τον υπηρέτη κάποιου».

΄Επεσα ανάσκελα στο κρεβάτι μου. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο». Για μια στιγμή άφησα τις σκέψεις μου να περιπλανηθούν, κι ύστερα ξέσπασα σε ένα γέλιο.

«Κάτι αστείο;» ρώτησε ο Τζέιμς, καθώς άπλωνε το χέρι να σβήσει το φως.

«Εσύ θα 'πρεπε να είσαι η Χρυσηίδα», του είπα. «Είσαι ο μόνος απ' όλους μας που είναι αρκετά όμορφος για τον ρόλο».

Μείναμε εκεί, γελώντας μέσα στο σκοτάδι ώσπου μας πήρε ο ύπνος, και κοιμηθήκαμε βαθιά, χωρίς να έχουμε ιδέα πως σε λίγο θα σηκωνόταν η αυλαία για ένα δράμα δικής μας επινόησης.

ΣΚΗΝΗ 2η

Το Κλασικό Κονσερβατόριο Ντέλετσερ καταλάμβανε γύρω στα ογδόντα στρέμματα γης στο ανατολικό άκρο του Μπροντγουότερ, και σε πολλά σημεία τα όρια ανάμεσά στην πανεπιστημιούπολη και στην πόλη ήταν ασαφή, σε σημείο που να είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πού τελείωνε η μία και πού άρχιζε η άλλη. Οι πρωτοετείς έμεναν σε ένα κτιριακό συγκρότημα μέσα στην πόλη, ενώ οι δευτεροετείς και τριτοετείς στριμώχνονταν όλοι μαζί στο Χολ, και οι λιγοστοί τεταρτοετείς ήταν κρυμμένοι σε παράξενες, απομονωμένες γωνιές της πανεπιστημιούπολης ή τους είχαν παρατημένους να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους. Εμείς οι τεταρτοετείς φοιτητές θεάτρου ζούσαμε στην πέρα πλευρά της λίμνης, σε ένα κτίριο που αποκαλούνταν χαριτωμένα Κάστρο (δεν ήταν πραγματικό κάστρο, αλλά ένα μικρό πέτρινο κτίριο όπου αρχικά ζούσαν οι κηπουροί και έτυχε να έχει έναν πυργίσκο).

© M. L. Rio, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο Όλιβερ Μαρκς πέρασε δέκα χρόνια στη φυλακή για έναν φόνο που ίσως διέπραξε, ίσως και όχι. Όταν αποφυλακίζεται, τον υποδέχεται ο άνθρωπος που τον έστειλε πίσω από τα κάγκελα. Ο ντετέκτιβ Κόλμπορν ετοιμάζεται να συνταξιοδοτηθεί, πρώτα όμως θέλει να μάθει τι πραγματικά συνέβη πριν από μια δεκαετία.

Τότε ο Όλιβερ σπούδαζε Σαίξπηρ σε μια επίλεκτη δραματική σχολή. Είχε παρατηρήσει ότι οι συμφοιτητές του υποδύονταν τους ίδιους ρόλους τόσο πάνω στη σκηνή όσο και μακριά από αυτή – τον κακό, τον ήρωα, τη μοιραία γυναίκα. Ο ίδιος, όμως, βρισκόταν πάντα στο περιθώριο.

Όταν η διανομή αλλάζει, τα όρια ανάμεσα στο θέατρο και στην πραγματική ζωή θολώνουν επικίνδυνα. Ως τη στιγμή που η τραγωδία ξεσπά και ένας από τους εφτά φίλους βρίσκεται νεκρός.

Οι υπόλοιποι έρχονται αντιμέτωποι με τη μεγαλύτερη ερμηνευτική πρόκληση της ζωής τους: να πείσουν την αστυνομία, και κυρίως τον ίδιο τον εαυτό τους ότι είναι αθώοι.

Όπως η *Μυστική Ιστορία* της Donna Tart, το λαμπρό ντεμπούτο της M. L. Rio είναι ένα πολυεπίπεδο αφήγημα αγάπης, φιλίας κι εμμονής. Θα σας κρατήσει καθηλωμένους μέχρι τις τελευταίες, ηλεκτρισμένες στιγμές του.

Cynthia D'Aprix Sweeney, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6708-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32027